

3) Er forordningens artikel 1, stk. 2, litra b), til hinder for, at en anmodning om at erklære en retsafgørelse for eksigibel afslås, på grundlag af en af domsstaten udstedt attest, hvis det af den retsafgørelse, vedrørende hvilken attesten er udstedt, fremgår, at der foreligger en voldgiftsklausul?

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12 af 16.1.2001).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) (Det Forenede Kongerige) den 23. september 2011 — Fruition Po Limited mod Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

(Sag C-500/11)

(2011/C 370/28)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Fruition Po Limited

Sagsøgt: Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

Præjudicielle spørgsmål

1) Under omstændigheder, hvor:

a) en medlemsstat traf afgørelse om anerkendelse af en organisation som producentorganisation i henhold til artikel 11 i Rådets forordning nr. 2200/96 (¹);

b) denne organisation havde formål og vedtægter, som opfyldte kravene i artikel 11;

c) de producenter, som var medlemmer af organisationen, modtog alle de tjenester, som skal ydes af en producentorganisation i henhold til artikel 11; og

d) organisationen havde indgået kontrakt med leverandører om at levere en betydelig del af disse tjenester, skulle artikel 11 da fortolkes — i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet — således, at den kræver, at organisationen skal have en vis grad af kontrol over leverandørerne?

2) Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, hvilken grad af kontrol er da påkrævet ifølge fortolkningen af artikel 11?

3) Det ønskes navnlig oplyst, om organisationen havde den grad af kontrol, som eventuelt kræves i artikel 11, under omstændigheder, hvor

a) leverandørerne var:

1) et selskab, hvori medlemmer af organisationen ejede 93 % af aktierne, og

2) et selskab, hvori det første selskab ejede 50 % af aktierne, og hvis vedtægter fastsatte, at selskabets beslutninger skulle træffes med enstemmighed;

b) ingen af selskaberne var kontraktligt forpligtet til at følge organisationens instrukser til dem vedrørende de pågældende aktiviteter; men

c) som følge af den ejerstruktur, der er beskrevet ovenfor, var organisationens og leverandørernes aktiviteter baseret på konsensus?

4) Er følgende relevant for afgørelsen af de ovenstående spørgsmål:

a) Artikel 6, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1432/03 (²) om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning nr. 2200/96 for så vidt angår anerkendelse af producentorganisationer fastsatte på tidspunktet for de faktiske omstændigheder udtrykkeligt, at »(m)edlemsstaterne fastsætter betingelser« for, at producentorganisationer kan betro deres opgaver til tredjepersoner;

b) Den i spørgsmål 1 omhandlede medlemsstat havde på tidspunktet for de faktiske omstændigheder ikke fastsat disse betingelser?

(¹) Rådets Forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager (EFT L 297, s. 1).

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 1432/2003 af 11. august 2003 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 for så vidt angår anerkendelse af producentorganisationer og foreløbig anerkendelse af producentsammenslutninger (EUT L 203, s. 18).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Giudice di Pace di Lecce (Italien) den 13. oktober 2011 — straffesag mod Abdoul Khadre Mbaye

(Sag C-522/11)

(2011/C 370/29)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Giudice di Pace di Lecce

Tiltalt i straffesagen

Abdoul Khadre Mbaye

Præjudicielle spørgsmål

1) Er artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2008/115/EF (¹) til hinder for at anvende direktivet, når der findes en national bestemmelse (artikel 10a i lovbekendtgørelse 286/98), hvorefter ulovlig indrejse og ulovligt ophold straffes med en udvisningsforanstaltning i stedet for en bøde?

2) Er direktivet om tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere til hinder for muligheden for strafferetlige sanktioner mod udlændingens blotte tilstedeværelse på det nationale område under ulovlige omstændigheder, uanset om den administrative tilbagesendelsesprocedure i henhold til national ret og samme direktiv ikke er afsluttet?

(¹) EUT L 348, s. 98.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen Sad Sofia-grad (Bulgarien) den 18. oktober 2011 — Zuheyr Freyeh Halaf mod Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

(Sag C-528/11)

(2011/C 370/30)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen Sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Zuheyr Freyeh Halaf

Sagsøgt: Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 (¹) af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, fortolkes således, at den tillader, at en medlemsstat overtager ansvaret for behandlingen af en asylansøgning, når der vedrørende asylansøgeren ikke foreligger sådanne personlige omstændigheder, som kan begrunde anvendelsen af den humanitære klausul i forordningens artikel 15, og når der for så vidt angår den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, foreligger mindst én af følgende situationer:

- a) i akterne fra FN's Flygtningehøjkommissariat (UNHCR) er der anført omstændigheder og konklusioner, hvorefter den ansvarlige medlemsstat tilsidesætter de EU-retsfor skrifter på asylområdet, der vedrører vilkårene for modtagelse af asylansøgere, adgangen til proceduren eller kvaliteten af proceduren for behandling af asylansøgninger;
- b) den ansvarlige medlemsstat har ikke givet svar på en anmodning om tilbagetagelse i henhold til artikel 20,

stk. 1, i forordning nr. 343/2003, og denne forordning indeholder ingen bestemmelser om overholdelse af princippet om solidaritet som omhandlet i artikel 80 TEUF?

2) Er det med henblik på anvendelsen af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 tilladt, at en national ret i en medlemsstat — ved hvilken forordningen begæres anvendt på grundlag af påstande om, at den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til denne forordnings artikel 3, stk. 1, har tilsidesat EU-retten på asylområdet — prøver tilsidesættelsen af denne ret og de deraf følgende virkninger for de rettigheder, som sikres asylansøgeren i henhold til EU-retten, hvis han overføres til den ansvarlige medlemsstat, uden at Den Europæiske Unions Domstol i henhold til den i EU-retten fastsatte procedure har fastslået, at denne medlemsstat har tilsidesat de relevante EU-retlige forskrifter?

Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, ønskes følgende spørgsmål vedrørende fastlæggelsen af kriterierne for en tilsidesættelse af EU-retten ligeledes besvaret:

Skal der udelukkende tages hensyn til væsentlige tilsidesættelser af EU-retten, og hvilke kriterier skal den nationale ret anvende til at fastslå disse tilsidesættelser med henblik på anvendelsen af den bestemmelse i forordning nr. 343/2003, som skal fortolkes? Skal en tilsidesættelse af EU-retten på asylområdet kun anses for væsentlig, hvis den har til følge, at en eller anden rettighed, som sikres asylansøgeren i henhold til EU-retten, tilsidesættes, eller skal der ske en begrænsning til tilsidesættelsen af asylretten i artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? Når der i henhold til de generelle kriterier og normer i EU-retten ikke foreligger noget retligt grundlag for, at den pågældendes asylansøgning imødekommes, er det da kun tilsidesættelser af vilkårene for modtagelse af asylansøgere i den ansvarlige medlemsstat, som skal prøves?

3) Hvilket indhold har asylretten i henhold til artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med såvel charterets artikel 53 som definitionen i artikel 2, litra c), i og 12. betragtning til forordning nr. 343/2003?

4) Skal artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 fortolkes således, at en national ret i en medlemsstat kan gå ud fra, at formodningen om overholdelse af princippet om »non-refoulement« og sikkert land som omhandlet i anden betragtning til denne forordning, med hensyn til den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, er blevet gendrevet, når dette ikke er blevet fastslået af Den Europæiske Unions Domstol, hvorved der skal tages hensyn til følgende: